

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AHMADPOUR / TÜRKİYE

(Başvuru No: 12717/08)

KARAR ÇEVİRİSİ

STRAZBURG

15 Haziran 2010

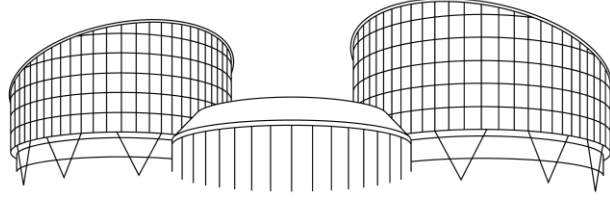
(KESİNLEŞME 22/11/2010)

Avrupa Birliği tarafından
finanse edilmektedir

Bu yayın Avrupa Birliğinin maddi desteği ile hazırlanmıştır. İçerik tamamıyla Mültecilerle Dayanışma Derneği sorumluluğu altındadır ve Avrupa Birliğinin görüşlerini yansıtmak zorunda değildir.

Mültecilerle Dayanışma Derneği için Av. Serkan Cengiz tarafından çevrilmiştir. Kararın İngilizce orijinaline [buradan](#) ulaşabilirsiniz.

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

İKİNCİ BÖLÜM

AHMADPOUR / TÜRKİYE KARARI

(Başvuru No: 12717/08)

KARAR

STRAZBURG

15 Haziran 2010

KESİNLEŞME

22/11/2010

İşbu karar Sözleşme m.44/2 uyarınca kesinleşmiştir. Karar editöryel düzeltiye tabi tutulabilir. .

Ahmadpour / Türkiye davasında
Daire oturumu olarak görev yapan
Françoise Tulkens, *Başkan*,
Ireneu Cabral Barreto,
Dragoljub Popović,
Nona Tsotsoria,
Işıl Karakaş,
Kristina Pardalos,
Guido Raimondi, *Hakimler*,
ve Françoise Elens-Passos'dan, *Yazışleri Müdür Yardımcısı*,
müteşekkil Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi 25 Mayıs 2010 tarihli
kamuoyuna kapalı değerlendirmesi sonrasında aynı gün kabul edilen işbu
karara varmıştır:

USUL

1. Dava, İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına İlişkin Sözleşme'nin ("Sözleşme") m.34 hükmü uyarınca, İran vatandaşı Bayan Latife Ahmadpour (Derya Neverdi) ("başvurucu") tarafından Türkiye Cumhuriyeti aleyhine 14 Mart 2008 tarihinde Mahkeme'ye sunulan başvurudan (B.No: 12717/08) kaynaklanmaktadır.

2. Başvurucu İstanbul'da avukatlık yapan Bay A. Baba tarafından temsil edilmiştir. Türk Hükümeti ise kendi ajanları tarafından temsil edilmiştir.

3. Davanın havale edildiği Daire'nin Başkanı, tarafların menfaatleri ve Mahkeme önündeki yargılamanın uygun şekilde yürütülmesi amacıyla Mahkeme İçtüzüğü m.39 uyarınca, Mahkeme başvurusu hakkında bir karara varıncaya kadar başvurunun İran'a sınır dışı edilmemesine karar vermiştir.

4. İkinci Bölüm Başkanı, 18 Nisan 2008 tarihinde başvurunun Hükümete bildirilmesine karar vermiştir. Bölüm Başkanı ayrıca başvurunun kabuledilebilirliği ile esasının birlikte incelenmesine (m.29/3) ve davaya öncelik verilmesine (İçtüzük m.41) karar vermiştir.

5. Başvurucu ve Hükümet, başvurunun kabuledilebilirliği ve esasına ilişkin yazılı görüşlerini sunmuşlardır.

OLAYLAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

6. Başvurucu, 1974 doğumlu olup Kırklareli'nde yaşamaktadır.

A. Başvurucunun Türkiye'ye Gelmesi ve Sınır Dışı Edilme Yargılaması

7. Belirtilmeyen bir tarihte başvurucu İran'da eşinden boşanmıştır. Başvurucunun eski eşi, çiftin çocuklarının vasisi olarak tayin edilmiştir.

8. Başvurucu 2 Ekim 2005 tarihinde eşinin onayı olmaksızın çocuklarıyla birlikte Türkiye'ye gelmiştir. Beyanlarına göre başvurucu, eşinin uyguladığı şiddet nedeniyle kaçmıştır. Başvurucu Türkiye'ye gelmesinden hemen sonra ulusal resmi makamlara ve Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği'ne ("BMMYK") başvurarak geçici veya daimi sığınma talebinde bulunmuştur.

9. 28 Eylül 2006 tarihinde başvurucu, Hristiyanlık dinini sonradan kabul eden bir İran vatandaşı ile evlenmiştir. Ekim 2006 tarihinde başvurucu da Hristiyanlık dinini kabul etmiştir.

10. Belirli olmayan bir tarihte BMMYK başvurucunun sığınma başvurusunu reddetmiştir.

11. 22 Aralık 2006 tarihinde başvurucu ve eşi, sığınma başvurularını reddeden İçişleri Bakanlığı kararlarını tebellüğ etmişlerdir. İçişleri Bakanlığı, başvurucu ve eşinin mali durumlarını iyileştirmek amacıyla bir Avrupa ülkesine gitmek için Türkiye'deki geçici sığınma sistemini kullanma arzusunda oldukları kanaatindedir. Başvurucular ayrıca konuyla ilgili kararlara itiraz etme hakları olduğu hususunda bilgilendirilmişlerdir.

12. 7 Kasım 2007 tarihinde başvurucu, sınır dışı edileceği hususunda bilgilendirilmiştir. Aynı gün Türkiye'den ayrılmasını kolaylaştırmak amacıyla 15 gün süreli oturma izni verilmiştir.

13. 15 Kasım 2007 tarihinde başvurucu, Ankara İdare Mahkemesi'ne başvurmuş ve Mahkeme'den hakkında verilen sınır dışı edilme kararının iptali ile söz konusu sınır dışı edilme kararının yürütmesinin davanın sonuna kadar durdurulmasına karar verilmesini talep etmiştir.

14. 30 Kasım 2007 tarihinde ihtiyaç içerisinde bulunmadığı gerekçesi ile başvurucunun adli yardım talebi reddedilmiştir.

15. 2 Ocak 2008 tarihinde Ankara 16. İdare Mahkemesi tarafından verilen karar uyarınca başvurucunun 30 gün içerisinde mahkemeye başvuru harçlarını ödemesine karar verilmiştir.

16. Başvurucu, 18 Şubat 2008 tarihinde İstanbul İl Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı olan Kumkapı Yabancılar Kabul ve Barınma Merkezi'ne yerleştirilmiştir.

17. 2 Ocak 2008 tarihli karar, başvurucunun ikamet adresinde sakin olmaması nedeniyle kendisine tebliğ edilememiştir. İdare Mahkemesi, 29 Şubat 2008 tarihinde başvurucu tarafından yeni adresi hususunda mahkemeye bilgi verilinceye kadar davanın durmasına karar vermiştir.

18. 13 Mart 2008 tarihinde BMMYK, başvurucunun dosyasının yeniden açılmasına karar vermiştir.

19. Kendisiyle görüşme yapıldıktan sonra, 10 Nisan 2008 tarihinde başvuru BMMYK'nin yetkisi kapsamında mülteci olarak kabul edilmiştir. BMMYK, çocuklarının babaları tarafından cinsel ve fiziksel olarak taciz edildiği, kendisinin zorla cinsel ilişkiye zorlandığı, çocukları ve kendisini korumak amacıyla İran'dan kaçtığı hususundaki iddialarını inandırıcı bulmuştur. BMMYK raporunda ayrıca başvuru eyleminin İran hukuk mevzuatı uyarınca cezalandırılabilir bir eylem olduğunu belirtmiştir. BMMYK ayrıca başvuru sonradan Hristiyanlık dinini benimseyen bir kişi ile evlendiğini kendisinin de Hristiyanlık dinini kabul ettiğini, bir kız çocuğu doğurduğunu ve çocuğun vaftiz edilerek kendisine bir Hristiyan ismi verildiğini tespit etmiştir. Ayrıca başvuru, Türkiye'de sığınma talebinde bulunan bir kişi olarak bilinmektedir. BMMYK, başvuru inancı, cinsiyeti ve siyasi düşüncesi dolayısıyla dayanağı olan bir zulme uğrama korkusu içerisinde olduğu sonucuna ulaşmış ve siyasi düşüncesi, belirli bir siyasal gruba mensubiyeti ve dini gerekçeleriyle başvuru mülteci olarak tanımıştır.

20. 23 Ocak 2009 tarihinde başvuru avukatı Ankara 16. İdare Mahkemesi'ne başvurarak yargılamanın görülmeye başlamasının sınır dışı edilme kararının yürütmesinin durdurulmasına karar verilmesi talebinde bulunmuştur.

21. 12 Mart 2009 tarihinde ilk derece mahkemesi, AİHM'nin İçtüzük m.39 uyarınca verdiği geçici tedbir kararı ışığında başvuru kararın yürütmesinin durdurulması talebi hakkında bir karar verilmesinin gerekli olmadığına karar vermiştir.

22. Dosyada bulunan bilgilere göre Ankara 16. İdare Mahkemesi önündeki yargılama halen derdesttir.

B. Başvurucunun Kumkapı Yabancılar Kabul ve Barınma Merkezi'ne Yerleştirilmesi ve Konuyla ilgili Yargı Süreci

23. Başvuru, 18 Şubat 2008 tarihinde İstanbul'da bulunan Kumkapı Yabancılar Kabul ve Barınma Merkezi'ne yerleştirilmiştir.

24. AİHM İçtüzük m.39 uyarınca ihtiyati tedbir kararını Hükümet'e bildirmesini müteakiben başvuru, Kırklareli Yabancılar Kabul ve Barınma Merkezi'ne nakledilmiştir.

25. 29 Ağustos 2008 tarihinde başvuru avukatı İçişleri Bakanlığı'na başvurarak müvekkili ve çocuklarının serbest bırakılmasını ve kendilerine oturma izni verilmesini talep etmiştir. Bu talebe ilişkin başvuruya herhangi bir yanıt ulaşmamıştır.

26. Belirli olmayan bir tarihte başvuru avukatı Ankara İdare Mahkemesi'nde bir dava açmıştır. Avukat, başvuru ve çocuklarının serbest bırakılmasına karar verilmesini talep etmiştir. Avukat ayrıca başvuru alıkonulmasına yönelik işlemin yürütmesinin durdurulmasına karar verilmesini talep etmiştir.

27. Ankara 6. İdare Mahkemesi, 15 Nisan 2009 tarihli kararıyla başvuru ve çocuklarının Kırklareli Yabancılar Kabul ve Barınma Merkezi'nde tutulması kararının yürütmesinin durdurulması istemini reddetmiştir.

28. Ankara Bölge İdare Mahkemesi, başvuruçunun 15 Nisan 2009 tarihli karara karşı yaptığı itirazı 17 Haziran 2009 tarihli kararı ile reddetmiştir.

29. Dosyada bulunan bilgilere göre Ankara 6. İdare Mahkemesi önündeki yargılama hala derdesttir.

30. İçişleri Bakanlığı, başvuruçunun çocuklarının eğitimlerine devam edebilmelerine imkan tanımak amacıyla başvuru ve çocuklarına 6 ay süreli bir oturma izni vermiştir. Sonrasında başvuru ve çocukları serbest bırakılmışlardır. Oturma izinleri 7 Nisan 2010 tarihine kadar geçerlidir. Başvuruçunun 25 Mayıs 2010 tarihli beyanlarına göre başvuru, resmi makamlara başvurarak kendisinin ve çocuklarının oturma izinlerinin yenilenmesi talebinde bulunmuştur. Başvuruçunun ilgili talebine ilişkin inceleme devam etmektedir.

II. KONUYLA İLGİLİ İÇ HUKUK VE UYGULAMA

31. Konuyla ilgili ulusal mevzuat ve uygulama, *Abdolkhani ve Karimnia/Türkiye* (B.No:30471/08, para. 29-44, AİHM 2009-... (Alıntılar) kararında bulunabilir.

HUKUK

I. SÖZLEŞME M.2 VE 3'ÜN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

32. Başvuruçunun, İran'a sınır dışı edilmesinin onu Sözleşme m.2 ve 3 altında gerçek bir ölüm veya kötü muamele riskiyle karşı karşıya bırakacağı yakınmasında bulunmaktadır.

33. Mahkeme, başvuruçunun yakınmasının yalnızca Sözleşme m.3 bakımından incelenmesinin daha uygun olacağını tespit etmektedir (bkz. Yukarıda atıfta bulunulan *Abdolkhani ve Karimnia*, para.62; *NA./Birleşik Krallık*, B. No:25904/07, para. 95, 17 Temmuz 2008 ve *Said/Hollanda*, B.No:2345/02, para.37, AİHM, 2005-VI).

A. Kabuledilebilirlik

34. Mahkeme başvuruçunun bu kısmının Sözleşme m.35/3 hükmü çerçevesinde açıkça dayanaktan yoksun olmadığını tespit etmektedir.

Mahkeme ayrıca başvurunun başka herhangi bir gerekçe nedeniyle de kabuledilemez olmadığını belirtmektedir. Bu nedenle başvurunun kabuledilebilir ilan etmesi gerekmektedir.

B. Esas

35. Hükümet başvurucunun geçici sığınma talebinin ulusal makamlar tarafından incelendiğini ve anılı talebin başvurucunun İran'da zulme maruz kalacağına dair iyi temellendirilmiş bir korkusunun bulunmadığının tespit edilmiş olması nedeniyle reddedildiğini ileri sürmüştür.

36. Başvurucu İran'a geri gönderilmesi durumunda, sonradan Hristiyanlığı kabul eden bir kişi ile İran makamları tarafından tanınmayan ve dolayısıyla da zina mahiyetinde olan bir evlilik yapmış olması, İran hukukunda ceza hukuku yaptırımına tabi bir suç olan çocuklarını İran dışına çıkarmış olması, kendisinin de sonradan Hristiyanlığı kabul etmiş olması nedeniyle gerçek bir ölüm veya kötü muamele riskiyle karşı karşıya kalacağını iddia etmiştir. Başvurucu bununla bağlantılı olarak BMMYK tarafından mülteci olarak kabul edilmiş olduğuna vurgu yapmıştır.

37. Mahkeme, ilk olarak başvurucu ve çocuklarına, başvurucunun çocuklarının eğitimlerine devam etmelerine imkan tanımak ve resmi makamların onların oturma izinlerinin yenilenmesi talebini halihazırda incelenmesi amacıyla 7 Nisan 2010 tarihine kadar geçerli olacak şekilde oturma izni verilmiş olduğunu gözlemlemektedir. Mahkeme konuyla bağlantılı olarak sınır dışı ve iade bağlamlarında sığınma başvurusu veya derdest üçüncü bir ülkeye yerleştirilmelerinin söz konusu olduğu durumda ikamet izni verilen çok sayıda başvuru açısından kayıttan düşme kararı vermiş olduğunu yinelemektedir (bkz. Örneğin *Carmen Emilia Rojas Arenas/Hollanda, kabul edilebilirlik hakkında karar*, B.No: 1989/07, 6 Eylül 2007 ve *N.M./Türkiye (kabul edilebilirlik hakkında karar)*, B.No:42175/05, 17 Mart 2008). Başvurucu anılı başvurularda, başvurucuların sınır dışı edilme işlemine tabi tutulmamış olması nedeniyle konuyla ilgili zaman zarfında başvurucuların sınır dışı edilmeleri açısından pek yakın bir riskin veya iddia edilen Sözleşme m.3 riskinin somutlaşmamış olduğunu gözlemlemektedir. Hal böyle olmakla birlikte, görülmekte olan işbu davada oturma izinlerinin başvurucunun İran'da yüz yüze kalacağı iddia edilen risklere dair başvurucu iddialarının incelenmesini müteakiben veya incelenmesi sırasında verilmemiştir ve oturma izinleri kısa bir süre için geçerlidir. Bunun yanı sıra Hükümet bu oturma izinlerinin yenilenebilir olduğu hususunda herhangi bir açıklama sunmamıştır. Son olarak başvurucunun oturma izninin yenilenmesi talebi, resmi makamlarca incelenmektedir. Bu koşullar altında Mahkeme, her ne kadar başvurucu 7 Nisan 2010 tarihine kadar Türkiye'de yasal olarak sakin olsa da, başvurucunun hala İran'a sınır dışı edilme riski altında olduğunu tespit

etmektedir. Bu nedenle de Mahkeme Őu anda başvurucunun menŐei ülke olan İnan'a sınır dışı edilecek olması durumunda Sözleşme m.3'e aykırı bir muamele riskine açık olup olmayacağını incelemek zorundadır.

38. Mahkeme bununla bağlantılı olarak başvurucunun ilk geçici sığınma baŐvurusunun İçişleri Bakanlığı tarafından reddedildiğini gözlemlemektedir. Buna karŐın dava dosyasında başvurucu ile gerçekte görüşme yapıldığını, ulusal makamların Sözleşme m.3' dikkate alarak başvurucunun talebini gerçekten de incelemiş olduğunu gösterir herhangi bir Őey bulunmamaktadır. Başvurucunun ilk dilekçesine ilişkin ret kararının, BMMYK'nin sığınma baŐvurusuna ilişkin vermiş olduğu ret kararıyla uyumlu olduğu farz edilmiş olsa bile BMMYK, başvurucunun dosyasını yeniden açmıŐ ve baŐvurucuyla sığınma baŐvurusunun arka planına dair bir görüşme gerçekleŐtirmiŐse de ulusal resmi makamlar, başvurucunun hakkında tesis edilmiş olan sınır dışı etme kararının iptali için açtığı davasının Ankara İdare Mahkemesi'nde derdest olduğu bir sırada başvurucunun İnan'a sınır dışı edilmesini planlamıŐlardır. Mahkeme bu nedenle ulusal resmi makamların başvurucunun iddiasına ilişkin anlamlı bir inceleme yapmış olduğuna dair Hükümet savunması açısından ikna olmamıŐtır.

39. BMMYK'nin başvurucu ile görüşme yaptığında başvurucunun korkularının inandırıcılığı ve ana vatanındaki koŐullara ilişkin beyanının doğruluğunu sınaama imkanına sahip olması nedeniyle Mahkeme, İnan'a gönderilmesi durumunda karşı karşıya kalacağı riske dair başvurucunun iddiasına yönelik BMMYK'nin varmıŐ olduğu sonuca gereken önemi vermek zorundadır (bkz. *Jabari/Türkiye*, B.No: 40035/98, para. 41, AİHM, 2000-VIII; *NA./Birleşik Krallık*, yukarıda atıfta bulunulan, para.122 ve *Abdolkhani ve Karimnia*, yukarıda atıfta bulunulan, para. 82).

40. BMMYK'nin değerlendirmesi ışığında Mahkeme, başvurucunun İnan'a sınır dışı edilmesi durumunda başvurucunun Sözleşme m.3 tarafından korunan hakkının ihlal edilmesi riskinin olduğunun kabulüne dair esaslı gerekçeler bulunduğunu tespit etmektedir.

41. Netice olarak Mahkeme, başvurucunun İnan'a sınır dışı edilmesi halinde Sözleşme m.3'n ihlal edileceği sonucuna ulaşmaktadır.

II. İDDİA EDİLEN SÖZLEŞME M.5/1 İHLALİ

42. Başvurucu Sözleşme m.5 altında hukuka aykırı olarak özgürlüğünden yoksun bırakıldığı hususunda yakınmada bulunmuştur.

43. Mahkeme bu yakınmanın Sözleşme m.5/1 bakımından incelenmesi gerektiği kanaatindedir.

A. Kabul edilebilirlik

44. Mahkeme Sözleşme m.35/3 bağlamında başvurucunun bu kısmının açıkça temelsiz olmadığını tespit etmektedir. Mahkeme ayrıca yakınmanın başka herhangi bir gerekçeyle de kabul edilmez olmadığını tespit etmektedir.

B. Esas

45. Hükümet, başvurucunun tutuklanmadığını ve fakat Kırklareli Yabancılar Kabul ve Barınma Merkezi'nde barındırıldığını iddia etmiştir. Gözaltı veya tutuklama olarak tanımlanmayan başvurucunun bu merkeze yerleştirilmesinin nedeni sınır dışı edilme işlemleri derdest olan yabancıların yetkili makamlarca takip edilmesi ihtiyacıdır. Hükümet bu uygulamanın 5683 sayılı Kanunun 23.maddesine dayandığını iddia etmiştir.

46. Başvurucu 18 Şubat 2008 ile 7 Ekim 2009 tarihleri arasında Kırklareli Yabancılar Kabul ve Barınma Merkezi'nde alıkonulmasının, söz konusu alıkonulma işleminin iç hukukta dayanağı bulunmaması nedeniyle hukuka aykırı olduğunu iddia etmiştir.

47. Mahkeme öncelikle, başvurunun Hükümete bildirilmesi aşamasında Hükümet'in başvurucunun Sözleşme m.5/1 altında ileri sürdüğü yakınmasıyla bağlantılı özel bir soruya cevap vermeye davet edilmemiş olduğunu gözlemlemektedir. Hal böyle olmakla birlikte Mahkeme, Hükümet'in başvurucunun bu başlık altındaki yakınmasına da yanıt vermiş olması nedeniyle, Hükümet'in yanıtlarını hazırlanma kapasitesinin olumsuz olarak etkilendiği veya tarafların menfaatine aykırı olarak adaletin selametine ilişkin gerekliliklerin zarar gördüğü iddiasında bulunulamayacağı kanaatindedir (bkz.*Müslim / Türkiye*, B.No: 53566/99, para. 57, 26 Nisan 2005). Bu nedenle de Mahkeme, davayı başvurucunun ve Hükümet'in beyanları ışığında Sözleşme m.5 altında inceleme yetkisine sahiptir.

48. Mahkeme aynı mağduriyetleri *Abdolkhani ve Karimnia* (yukarıda atıfta bulunulan, para. 125-135) davasında da incelemiştir. Mahkeme, anılı davada başvurucuların Kırklareli Kabul ve Barınma Merkezi'ne yerleştirilmesinin bir özgürlükten yoksun bırakma mahiyetinde olduğunu tespit etmiş ve sınır dışı etme işlemi gerçekleştirilmesi amacına yönelik alıkonulmaya ve böylesi bir işlemin devamına karar verilmesi usulü ile bu tür bir alıkoymaya dair süre sınırları açısından açık mevzuat hükümlerinin bulunmaması nedeniyle başvurucunun maruz kaldığı özgürlükten yoksun bırakmanın Sözleşme m.5'in amaçları çerçevesinde "yasal" olmadığı sonucuna ulaşmıştır.

49. Mahkeme işbu davayı incelemiş ve yukarıda atıfta bulunulan *Abdolkhani ve Karimnia* davasındaki tespitlerinden ayrılmasını gerektirecek

özel bir olgu tespit etmemiştir. Bu nedenlerle Sözleşme m.5/1 hükmü ihlal edilmiştir.

III. SÖZLEŞME MADDE 41'İN UYGULANMASI

50. Sözleşme m.41 hükmü şöyledir::

“Eğer Mahkeme bu Sözleşme ve Protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci Taraf'ın iç hukuku bu ihlalin sonuçlarını ancak kısmen ortadan kaldırıyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, zarar gören taraf lehine adil bir tazmin verilmesine hükmeder.”

51. Başvurucu İran'a sınır dışı edilmesinin engellenmesini, ayrıca Türkiye'deki geçici sığınma usulüne başvurmasının olanaklı hale getirilmesini, geçici sığınma talebinin incelenmesi süresi boyunca kendisine ikamet izni verilmesini, BMMYK'nin yeniden yerleştirme programı çerçevesinde Türkiye'den ayrılmasına izin verilmesi ile alıkonulması işlemine son verilmesi taleplerinde bulunmuştur.

52. Hükümet Mahkeme'den başvurunun tazminat talebinde bulunmamış olduğu gerekçesiyle bu başlık altında başvuru lehine tazminata hükmedilmemesi talebinde bulunmuştur.

53. Başvurucunun özgürlüğünden yoksun bırakma işlemine son verilmesi talebi açısından Mahkeme, başvurunun halihazırda serbest bırakılmış olduğunu gözlemlemektedir. Mahkeme bu nedenle bu talep açısından herhangi bir hüküm tesis etmesinin gerekli olmadığı kanaatindedir. Başvurucunun Sözleşme m.41 altındaki diğer talepleri açısından Mahkeme, potansiyel bir Sözleşme m.3 ihlali tespit ettiğini belirtmektedir. Mahkeme, başvurunun İran'a sınır dışı edilmesinin önlenmesinin işbu kararın doğal bir sonucu olacağı kanaatindedir. Bu nedenle de Mahkeme, bu talepler açısından herhangi bir hüküm tesis etmesinin gerekli olmadığı kanaatinde olup potansiyel bir Sözleşme m.3 ihlali tespitinin yeterli adil karşılık oluşturduğu sonucuna ulaşmaktadır.

BU NEDENLERLE MAHKEME OYBİRLİĞİ İLE

1. Başvurunun kabuledilebilir olarak *ilanına*;
2. Başvurucunun İran'a sınır dışı edilmesinin Sözleşme m.3'ü ihlal *edeceğine*;
3. Sözleşme m.5/1'in ihlal *edildiğine*;
4. Potansiyel bir Sözleşme m.3 ihlali tespitinin, başvuru tarafından maruz kalınan manevi zarar açısından yeterli adil karşılık *oluşturduğuna*;

İşbu karar İngilizce olarak yazılmış ve Mahkeme İçtüzüğü m.77/2 ve 3 fıkraları uyarınca 15 Haziran 2010 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.

Françoise Elens-Passos
Yazışleri Müdür Yardımcısı

Françoise Tulkens
Başkan